

ת"פ 72623/11/21 - מדינת ישראל נגד דוד-אל בע"מ, דוד אל סדרנות ומשלוחים (ת.מ) בע"מ, נופר חבושה, כולם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 72623-11-21 מדינת ישראל נ' דוד-אל בע"מ
ואח'

כבוד השופט עלאא מסארווה	בפני
מאשימה:	בעניין:
מדינת ישראל	
ע"י ב"כ עוה"ד אביטל רוזן	
נגד	
הנאשם:	
1. דוד-אל בע"מ	
2. דוד אל סדרנות ומשלוחים (ת.מ) בע"מ	
3. נופר חבושה	
כולם ע"י ב"כ עוה"ד ערן חסיד	

גזר דין

הנאשמת 3, יחד עם הנאשמות 1 ו- 2, הורשעו על יסוד הודאתן בעובדות כתב האישום המתוקן בביצוע 3 עבירות לפי סעיף 117(א)(6) לחוק מע"מ כסך המחדל בגין עבירות אלה עומד על 1,234,426 ₪, וכן בשתי עבירות לפי סעיף 118 לחוק מע"מ כסך המחדל בגין עבירות אלה עומד על 1,227,419 ₪. **סך המחדל הכולל בגין העבירות שבכתב האישום עומד על 2,491,845 ₪.**

לפי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשמות 1-2 הן חברות פרטיות שפעלו בתחום שירות כוח אדם. הנאשמת 3 הינה המנהלת הפעילה של החברות. לפי עובדות כתב האישום, הנאשמת 3 פעלה ביחד עם אחר, בכך שהגישה שלא במועד דוחות תקופתיים, ואף לא שילמה חלק מהדו"חות לפי הסכומים שפורטו לעיל.

אציין שהנאשמות כפרו תחילה במיוחס להן, ואף טענו טענות מקדמיות שנדחו. עוד לציין כי התנהלות הנאשמות לקתה בבעייתיות עד שהצדיקה בסופו של דבר השתת הוצאות על הנאשמות (בשל הימנעות מהתייצבות, הגשת בקשות דחייה ברגע האחרון, אי התייצבות על אף שלא ניתנה החלטה בבקשות הדחיה ועוד, ראו החלטה מיום 19.9.22).

לאחר שהתיק נקבע לשמיעת ראיות, ביום 24.4.23 הציגו הצדדים **הסדר טיעון**, לפיו הנאשמות 1-3 יודו בעובדות כתב האישום מתוקן (והנאשמת 4 תימחק מכתב האישום). המאשימה הגבילה עצמה לרף עליון של 13 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס והתחייבות. עוד הוסכם על קנס סמלי לנאשמות 1-2.

הממשק בין תיקון 113 לחוק העונשין לבין גזירת העונש בתוך טווח ענישה מוסכם

בע"פ 921/17 אבו זעילה נ' מדינת ישראל (2017) נפסק:

"בית משפט זה חזר פעמים רבות על כך שהוראותיו של תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, שנחקק לאחר ע"פ 1958/98, אינן עומדות בסתירה לגישת האיזון הראוי. דהיינו, הערכאה הדיונית מוסמכת ואף נדרשת לבחון הסדרי טיעון על רקע מתחם הענישה ההולם, שאותו יש לגבש בהתאם להוראות הקונקרטיים של תיקון 113 [ע"פ 512/13, פסקה 18; עניין מצגר, פסקה 16 וההפניות שם]. בהקשר זה ראוי לחזור ולהדגיש את ההבחנה בין טווח ענישה לבין מתחם ענישה; ברמה המבנית, טווח ענישה מוסכם נקבע בהסדר טיעון על ידי הצדדים, ואילו מתחם ענישה נקבע על ידי בית המשפט בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק. ברמה המהותית, טווח ענישה משקף את התוצאה של כוח המיקוח של כל אחד מן הצדדים להליך בנסיבות העניין, ולעומת זאת מתחם ענישה משקף קביעה נורמטיבית של בית המשפט בדבר האיזון הראוי בין השיקולים הרלבנטיים הקבועים בחוק [ע"פ 512/13, פסקה 17]."

בית המשפט המחוזי בתל אביב (כב' השופטת ד' אמיר) בתפ"כ 18081-11-22 מדינת ישראל נ' אקסל-מד בע"מ ואח' (2023), סיכם את ההלכה בנושא זה כך:

"נקבע כי בגדר הבחינה, בית המשפט מוסמך לשקול מהו העונש הראוי בשים לב לשיקולי הענישה על פי תיקון 113 לחוק העונשין, לצד יתר השיקולים הרלבנטיים לסוגיית אימוצו של הסדר הטיעון. זאת לאור המדיניות המשפטית אשר הייתה נהוגה אף טרם כניסתו של תיקון 113 לחוק העונשין לתוקף, לפיה על בית המשפט לבחון את העונש המוסכם על פי הסדר הטיעון בהתאם לאמות המידה המקובלות. לצד זאת, בעת הבחינה, אין להתעלם מכך שהשיקולים שבבסיס אימוצו של הסדר טיעון אינם זהים בהכרח לאלה הנשקלים במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין, ובכללם ציפיית הנאשם כי הסדר הטיעון יאומץ (ראו גם ע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל (4.12.2013)). בראי המפורט לעיל, יבחנו העונשים המוסכמים לנאשמים במבחן האיזון ובשים לב לכללי ושיקולי הענישה שבתיקון 113 לחוק העונשין".

בטיעונים לעונש עתרה המאשימה למתחם הנע בין 8-13 חודשי מאסר בפועל, לצד רכיבי ענישה נלווים. המאשימה ביקשה להשית על הנאשמת עונש ברף העליון שבמתחם. הסנגור הפנה לפסיקה ולמדיניות הענישה וביקש להימנע מהשתת מאסר בפועל על הנאשמת 3.

מדובר בהסדר טיעון מסוג "טווח ענישה", ואף על פי כן, הדיון בשאלה העונש איננו מתקיים בחלל ריק, אלא מתכתב עם טווח הענישה שהוצג והכל בצל עקרונות תיקון 113 לחוק העונשין והרי הדעה הרווחת היא שבית המשפט אינו פטור מקיום דיון לפי תיקון 113 לחוק העונשין גם כאשר מוצג לו הסדר טיעון, אף הסדר מסוג טווח ענישה. אי לכך, תחילה יש

להשיב על השאלה האם מדובר בהסדר טיעון ראוי. אם התשובה חיובית, יש להציב את העונש בתוך טווח הענישה (להבדיל ממתחם העונש ההולם), בין השאר תוך התחשבות בציפיית הצדדים (תפ"ח (מחוזי חיפה) 493-11-11 **מדינת ישראל נ' חלו ואח'** (2017)).

מתחם אחד לפי אירוע כולל אחד או מספר מתחמים?

לפי תיקון 113 לחוק העונשין, על בית המשפט לקבוע תחילה האם ניתן להתייחס לנסיבות האישום כאירוע אחד או שמא מדובר במסר אירועים נפרדים המחייבים קביעת מתחמי ענישה שונים.

פסיקת בית המשפט העליון בעניין בני ג'אבר התמודדה עם השאלה העקרונית מתי ייחשבו עובדות המקרה כמקימים אירועים שונים. בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.14) [פורסם באתר נבו], בדעת הרוב, בחוות דעתו של כבוד השופט ע' פוגלמן נפסק:

"להשקפתי התיבה "אירוע אחד" רחבה דיה כדי לכלול גם פעולות עברייניות שבוצעו על פני רצף זמן; כללו מעשים שונים; ביחס לקורבנות שונים; ובמקומות שונים. הכל - כל עוד הם מהווים מסכת עבריינית אחת. נמצאנו למדים כי הבחינה אם העבירות השונות שביצע הנאשם מהוות "אירוע אחד" היא תכליתית-פונקציונאלית".

לשיטתי, משמדובר במסכת אחת מתמשכת, שהדומה רב בה על המפריד, אין הצדקה להפרדה מלאכותית, על דרך קביעת מתחמי עונש שונים, ולאחר מכן צבירתם (או אף חפיפה מסוימת ביניהם). סכום המחדל הכולל שנולד כתוצאה מביצוע עבירות שונות, הדומות ביניהן, מצדיק קביעת מתחם עונש אחד כולל. במילא, גם לו הייתי קובע מתחמים שונים יעלה צורך לבחון את הענישה ממבט מעל, כשבמוקד - סכום המחדל הפלילי הכולל. לאור הדמיון בין העבירות השונות, מצאתי שנכון להתייחס לאירועים כאירוע אחד ולקבוע מתחם עונש הולם אחד כולל. אף התביעה טענה לפי מתחם אחד בגין כלל האירועים.

מתחם העונש ההולם

הערכים המוגנים

כתוצאה מביצוע העבירה נגרעו מקופת הציבור סכומי כסף משמעותיים. הערכים המוגנים בבסיס העבירות הם הגנה על בטחונו הכלכלי של הציבור ועל קופת המדינה. מדובר בעבירות כלכליות ולכן יש לשאוף לביטול אלמנט הכדאיות הכלכלית בביצוען. מעבר לפגיעה בקופה הציבורית, עבירות מסוג זה פוגעות גם בעיקרון שוויון הנשיאה בנטל המס ובחשיבות שימור מנגנון הדיווחים לרשויות המס.

נסיבות שקשורות לביצוע העבירה

מדובר במספר עבירות שבוצעו בשנת 2020. בולטת לחומרה העובדה שמדובר בסכומי מס משמעותיים בסך כולל של 2.46 מיליון ₪. מכאן שיש לקבוע שהפגיעה בערכים המוגנים איננה מבוטלת כלל וכלל. חלקה של הנאשמת בביצוע העבירות, על אף שצוין בכתב האישום שביצעה את העבירות יחד עם אחר, הוא חלק מרכזי, כשהנאשמת, כך לפי כתב האישום המתוקן, עומדת במרכז. כאן המקום לציין כי כתב האישום המתוקן, שמשקף את ההסכמות העובדתיות המלאות בין הצדדים, שותק לגבי חלקו המדויק של האחר, ומכאן שיש להניח לחובת הנאשמת כי חלקה, כפי שבא לידי ביטוי בכתב האישום המתוקן, הוא חלק מרכזי, ללא קשר לחלקו של המעורב האחר.

באשר לענישה בתיק מס, הדגיש בית המשפט העליון ברע"פ 9004/18 **מאירי יצחקי נ' מדינת ישראל** (31.12.18), את החומרה שבעבירות המס ואת הפגיעה בערכים המוגנים כך:

"בית משפט זה חזר ועמד על חומרתה של עבריינות המס, אשר נובעת מפגיעתה הקשה במשק, בכלכלה ובמגוון היבטים חברתיים הנוגעים לנטל תשלום המיסים, כמו גם מהקושי הרב שבחשיפתה. **נפסק לא אחת, כי יש ליתן לחומרה זו ביטוי ממשי במסגרת גזירת עונשו של מי שהורשע בעבירות אלה, תוך מתן עדיפות לשיקולי הרתעה ולאינטרס הציבורי שבהחמרת הענישה על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם, וכאשר נקודת המוצא היא כי העונש ההולם בעבירות אלה הוא מאסר בפועל ...**"

(עוד ראו: רע"פ 2478/21 **זיאדנה נ' מדינת ישראל**; רע"פ 8038/22 **שרון שילון נ' מדינת ישראל**; רע"פ 5052/21 **בן שלמה נ' מדינת ישראל**).

אפנה לפסיקה ממנה ניתן ללמוד רמת הענישה הנוהגת בנסיבות דומות:

ההגנה הפנתה לת"פ (רחובות) 7825-03-18 **מע"מ רחובות נ' בורדו דיגיטל פרינט אינק בע"מ ואח'** (2019), במסגרתו הנאשמים הורשעו בעבירה של אי הגשת דו"ח במועד ואי תשלום המס הנדרש ממנו, לפי סעיף 117(א)(6) לחוק מע"מ. מדובר במקרה בודד, אם כי סכום המס שלא שולם עמד על כ- 5,700,000 ₪, סכום גבוה ביחס. בית המשפט קבע כי המתחם נע בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 24 חודשי מאסר. על אף מאמצים, המחדלים לא הוסרו ועל הנאשם נגזר עונש של 9 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות.

בעפ"ג (מרכז) 16811-10-16 **מדינת ישראל נ' יצחק מצלאוי** (2017), הנאשם הורשע בריבוי עבירות של אי הגשת דו"ח במועד, לפי סעיף 117(א)(6) לחוק מע"מ ועבירות לפי סעיף 219 לפקודת מס הכנסה. סכום המחדל בעבירות מע"מ עמד על סך 1,366,671 ₪. המחדל הוסר בחלקו לאחר הגשת כתב האישום הראשון והנאשם המשיך לפעול במאמצים רבים על מנת להסיר את שאר המחדל. כן נקבע כי מתחם העונש נע בין מספר חודשי מאסר בעבודות שירות ועד לשנת מאסר. הערעור שהגישה המדינה התקבל בחלקו במובן זה שבית המשפט המחוזי החמיר אך ורק בגובה הקנס.

בת"פ (חיפה) 53740-01-14 **מדינת ישראל נ' אר. קיי. פי שירותי לוגיסטיקה ואריזות בע"מ ואח'** (2016), הנאשמים הורשעו בריבוי עבירות של אי הגשת דו"ח במועד לפי סעיף 117(א)(6) לחוק מע"מ וכן עבירות לפי פקודת

מס הכנסה. סכום המחדל בעבירות מע"מ עמד על 1.2 מיליון ₪. המחדלים לא הוסרו במלואם. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש נע בין 6-12 חודשי מאסר בפועל.

ת"פ (נצרת) 207-05-15 **אגף המכס והמע"מ חקירות חיפה נ' זידאן שירותי חפירה וכ"א בע"מ ואח'** (2016), שם הנאשמים הורשעו באי הגשת דו"ח במועד לפי סעיף 117(א)(6) לחוק מע"מ. סכום המחדל עמד על **2,192,670 ₪**. בית משפט השלום קבע מתחם הנע בין 8-18 חודשי מאסר בפועל. המחדל לא הוסר. על גזר הדין הוגש ערעור ע"פ 22400-01-17 **עלי זידאן נ' אגף המכס והמע"מ חקירות חיפה** (לא פורסם). בית המשפט המחוזי, לא התערב במתחם, קיבל את ערעור הנאשם והקל בעונשו מ-12 חודשים ל-10 חודשי מאסר.

בת"פ (ת"א) 7727-11-12 **מדינת ישראל נ' אופנית ברוך תעשיות טקסטיל בע"מ** (2016), הורשעו הנאשמים בריבוי עבירות של אי הגשת דו"ח במועד והוצאת חשבונית מס מבלי לשלם את המס, לפי סעיפים 117(א)(6) ו-117(א)(4) לחוק מע"מ. סכום המחדל הכולל עמד על 1.4 מיליון ₪. בית המשפט קבע כי מתחם העונש נע בין 6-12 חודשי מאסר בפועל. המחדל הוסר במלואו (בשלב מאוחר של ההליך).

התביעה הגישה לעיוני את עפ"ג (ב"ש) 4503-05-22 **מע"מ באר שבע ואח' נ' חליוה** (2022), שם בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה והחמיר את העונש ל-10 חודשי מאסר (חלף 9 חודשי עבודות שירות). מדובר בעבירות אי הגשת דו"ח במועד, בדומה לענייננו, אך בצירוף עבירות מע"מ ומס הכנסה נוספות. באותו מקרה סכום המחדל קטן מהמקרה שלנו, ועמד על כמיליון ₪. המחדל הוסר בחלקו, תוך שהנאשם פעל לשם כך במאמצים רבים. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש נע בין מספר חודשי מאסר בעבודות שירות ועד 18 חודשים (בית המשפט המחוזי לא התערב במתחם).

ת"פ (ת"א) 59533-10-15 **מע"מ ת"א 3 ואח' נ' מירן כח אדם בע"מ ואח'** (2019), הנאשמים הורשעו בעבירות של אי הגשת דו"ח במועד וללא צירוף תשלום המס הנובע מהם לפי סעיפים 117(א)(6) ו-118 לחוק מע"מ וכן עבירות לפי סעיף 219 לפקודת מס הכנסה. בית המשפט קבע שני אירועים, הראשון והרלוונטי לענייננו, נוגע לעבירות לפי חוק המע"מ וסכום המחדל עומד על כ-5 מיליון ₪. השני, עבירות לפי חוק מס הכנסה וסכום המחדל עומד על כמיליון ₪. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם באירוע הראשון (עבירות מע"מ) נע בין 7-24 חודשי מאסר. בעניין האירוע השני נקבע מתחם בין 6-20 חודשים. המחדלים הוסרו באופן חלקי, חרף מאמצים רבים. הנאשם נדון לעונש מאסר בן 12 חודשים.

ת"פ (נצרת) 11964-11-21 **מדינת ישראל נ' רמאדן ואח'** (2023), הנאשמים הורשעו בעבירות של אי הגשת דו"ח במועד וללא צירוף תשלום המס הנובע מהם לפי סעיפים 117(א)(6) ו-118 לחוק מע"מ. סכום המחדל המיוחס לנאשם 1 עמד על 5 מיליון ₪ וביחס לנאשם 2 עמד על כ-3.8 מיליון ₪. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 1 נע בין 8-24 חודשי מאסר, ובעניין נאשם 2 נע בין 6-18 חודשים. המחדלים הוסרו באופן חלקי.

לאור כל האמור לעיל, ובהתחשב בריבוי העבירות, בסכום ההשתמטות ובתקופה של ביצוע העבירות, אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין 7-18 חודשי מאסר בפועל לצד רכיבי ענישה נלווית.

אשר למתחם הקנס, יש להתחשב בחומרת העבירה, סכום המס, אך גם ביכולתה הכלכלית של הנאשמת, כפי שיפורט בהמשך. בתוך התחשבות בשיקולים השונים, **אני קובע כי מתחם הקנס ביחס לנאשמת 3 נע בין 15,000-30,000 ₪.**

המסקנה מכל האמור היא שהסדר הטיעון שהציגו הצדדים בתיק זה הוא סביר ומאוזן ועולה בקנה אחד עם עקרונות תיקון 113 לחוק העונשין. **לכן, העונש שייגזר על הנאשמות יהיה בתוך טווח העונש המוסכם.**

סטייה מהמתחם

לא מצאתי עילה כלשהי לסטייה מהמתחם, ולמעשה המחלוקת בין הצדדים התמקדה במיקום העונש בתוך טווח הענישה. בעוד התביעה טענה למיקום העונש ברף העליון, ההגנה ביקשה להשית על הנאשמת 3 עונש בתחתית המתחם או טווח הענישה.

העונש בתוך טווח העונש

לקחתי בחשבון לחומרה את **אי הסרת המחדלים** מושא כתב האישום למרות הזמן הרב שחלף מאז העבירות מבלי שהנאשמת הסדירה או ניסתה לפעול להסדיר את חובה לרשויות המס (רע"פ 7773/16 חננאל נ' מדינת ישראל).

עוד יש להתייחס **עברה הפלילי** של הנאשמת. בעניין זה מוסכם כי עברה הפלילי של הנאשמת איננו רלוונטי לענייננו, באשר אינו כולל הרשעות בעבירות מס.

מנגד, יש **לייחס משקל משמעותי להודאתה** של הנאשמת על אף שלא התקבלה בשלב מוקדם של ההליך, תוך התנהלות דיונית קלוקלת כמפורט לעיל. עוד לקחתי בחשבון **גילה ומצבה הרפואי** של הנאשמת 3 עקב תאונת דרכים.

עוד יש לשקול **פגיעתו של העונש בנאשמת ובמשפחתה**, בפרט לנוכח קשייה האישיים שתיארה בדברה האחרון. כמו כן, לקחתי בחשבון מצבה הכלכלי של הנאשמת 3 ושל החברות בצל צו פירוק וחובות בסכומים גבוהים.

המסקנה היא שיש למקם את העונש בשליש האמצעי במתחם.

מדוע לא ניתן להסתפק בעונש מאסר שיכול שירוצה בעבודות שירות?

אילו ניתן היה למקם את עונשה של הנאשמת 3 ברף התחתון שבמתחם, אפשר היה להסתפק שעונש מאסר בפועל שירוצה בעבודות שירות. דא עקא שמכלול הנסיבות שאינן קשורות לנסיבות ביצוע העבירה, **ובפרט אי הסרת המחדל**, לצד השיקולים הנוספים, אינם מאפשרים מיקום העונש בתחתית המתחם. המחדל הפלילי נותר כשהיה, ללא הסרה, אף

לא הסרה חלקית או מזערית, חרף התמשכות ההליך הפלילי. אי לכך, נכון למקם את העונש בשליש האמצעי שבמתחם. עם זאת, יש להתחשב בהודאה, בנסיבות האישיות, ובכך להסיט את העונש לכיוון **הרף התחתון בתוך השליש האמצעי**, אך לדעתי לא ניתן ללכת לקראת הנאשמת מעבר לכך. נקבע בפסיקה כי, בעבירות מס, אי הסרת המחדל מחייבת הענקת משקל משמעותי לאינטרס הציבורי על חשבון האינטרס הפרטי, וזאת בהעדר פעולה ממשית לצמצום הנזק שנגרם כתוצאה מהעבירות שבוצעו (סעיף 40א(5) לחוק העונשין).

אשר על כן, אני גוזר על **הנאשמת 3** את העונשים הבאים:

- א. **מאסר בפועל** למשך 10 חודשים.
 - ב. מאסר למשך 4 חודשים, ואולם הנאשמת לא תישא עונש זה אלא אם תוך שלוש שנים תעבור עבירה בה הורשעה.
 - ג. **קנס** בסך 15,000 ₪ או 2 חודשי מאסר תמורתו.
הקנס ישולם ב-10 תשלומים שווים, חודשיים ורצופים, החל מיום 1.1.24 ובהמשך בכל לחודש שלאחריו. אי תשלום שיעור משיעורי הקנס תעמוד יתרת הקנס לפירעון מידי.
 - ד. **קנס סמלי** לחברות, הנאשמות 1-2 בסך 50 ₪ כל אחת שישולם עד ליום 1.10.23.
- ניתן צו כללי למוצגים לפי שיקול דעת קצין המשטרה. המוצגים יחולטו/יושמדו/יושבו לבעליהם עפ"י החלטת קצין המשטרה.
- ככל שהופקד פיקדון בתיק זה או בתיקים קשורים על-ידי הנאשמת 3, הקנס יקוזז מהפיקדון ואת היתרה יש להחזיר לידיה או לגורם אחר לפי בקשתה, בהיעדר מניעה על-פי דין.
- החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שקבע בית המשפט.
- ניתן יהיה לשלם את הקנס/ פיצוי/ ההוצאות כעבור שלושה ימים מיום מתן ההחלטה/ גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

- **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il
- **מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000**
- **במזומן בכל סניף של בנק הדואר** - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"ד אב תשפ"ג, 01 אוגוסט 2023, במעמד הצדדים.